

stemningen vil blive, er jo, som sagt, ikke godt at sige. Jeg antager ikke, at vi faa en samstemmende Afstemning.

Der er under de langvarige Forhandlinger sket den Ting, at de yderliggaaende Retninger i alle Partier ere komne i Mindretal. Der er sket den Bevægelse, at man fra alle Sider faa stærkt har følt Trang til at komme sammen om godt og ærligt Arbejde, at man enten har højet sig eller delt sig i de forskellige Partier. Jeg ser deri en Antydning af, at saadanne Bestræbelser ere i det hele taget til Stede i Folket, og at den Tid turde være forbi, da de ekstreme Anskuelser i de forskellige Partier skulle være overvejende, og er der ikke andet, som vil trøste mig, hvis det ikke skal lykkes at bringe denne Sag lykkelig igennem, vil det altid være mig en Tilfredsstillelse, om jeg har bidraget endog kun et Skridt til, at dette har været Tilfældet.

Alberg: Jeg skal fatte mig meget kort af den Grund, at jeg ikke godt kan taale at tale. Men i Anledning af, at jeg har tiltraadt den Indstilling, der er fremkommet fra Fællesudvalgets Flertal angaaende Finansloven, skal jeg dog fremkomme med en enkelt Bemærkning. Da denne Indstilling ogsaa er tiltraadt af den højtærede Regering, er der ingen Tvivl om, at naar den vedtages, ville vi dermed have vor regelmæssige Finanslov, og det forekommer mig, at selv om der ogsaa kan være et eller andet Punkt, som man synes mindre godt om, ere disse Punkter af en saa rent forvindende Betydning, at jeg ikke tror, at det er rigtigt, at man af den Grund udsætter den endelige Finanslov for Fare. Jeg kan derfor heller ikke være enig med det ærede Medlem for Njøbenhavns 6te Valgkreds (Hammerich) i det Forsvar, han leverede for Landstingets Stilling til denne Sag og for de saa Stridspunkter, Landstinget nu endelig har stillet op tilsidst. Thi det forekommer mig, at Landstinget vistnok ikke selv er uden Skyld deri. Saa vidt jeg ved, havde det fra først af hele Tiden overdraget det til Regering og Folketing at komme overens, og da disse to endelig vare blevne enige, vilde det ikke acceptere det Forslag, de vare gaaede ind paa. Det forekommer mig, at det er et saare stort Spørgsmaal, man her viser fra sig ved at fastholde disse Rentebevillinger og Nægtelsen af den lille Bevilling til Fredsbureauet i Bern. Disse Punkter ere ikke tilstrækkelige til derpaa at sprænge Finansloven, og det forekommer mig, at de, der fastholde dem, paadrage sig et meget stort Ansvar, et An-

svær, som jeg i det mindste for mit Bedkommende ikke paa nogen Maade vil være med til at bære. Da jeg nu, som sagt, anser denne Indstilling fra Flertallet for at være den eneste Vej til en Tilvejebringelse af en regelmæssig Finanslov, skal jeg tilraade de ærede Medlemmer af dette Ting, der nærmest samstemme med mig, at stemme derfor og derved hjælpe os over en Vanskelighed, vi ellers kunne komme ind i og ikke saa let ud af igen. Det er let nok at faa rejst en Strid, men det er ikke saa let at faa den bilagt, og jeg synes, at vi maa have i saa frisk Minde, hvor vanskelig det var at komme ud af de tidligere Provisorier, at vi vel skulle vogte os for at komme ind paa dem igen. Jeg skal indskrænke mig hertil.

Scharling: Da jeg er den første Taler i Dag, der ikke har haft Sæde i Fællesudvalget, kan jeg ikke andet end udtale min Forundring over, at der i Fællesudvalgets Indstilling foreligger Forslag, der aldeles ikke have været til Forhandling i noget af Tingene under de fire Behandlinger, som Loven har været underkastet i hvert Ting. Jeg tilstaar, at jeg ikke ret forstaar, at dette stemmer med Grundlovens Bestemmelser om, at Fællesudvalget kun skal gøre Indstillinger angaaende Uoverensstemmelserne mellem Tingene. Og selv om man vil sige, at man ikke maa fortolke dette for strengt, men at man maa være besejret til at inddrage alle Forslag, der kunde bidrage til at fjerne Uoverensstemmelserne, vil dette dog kun give disse Forslag en berettiget Plads, dersom man derved var naaet til at fjerne Uoverensstemmelserne. Naar jeg gør Indsigelse mod disse Forslags Fremkomst paa denne Maade, er det ikke, fordi jeg i nogen Maade misbilliger deres reelle Indhold, men det forekommer mig, at det er højt uheldigt, at Bevillinger af et saadant Omfang og en saadan Vigtighed blive vedtagne, bogstavelig uden at have været behandlede i Tingene. Naar den ærede Ordfører udtalte, at det var, fordi Regeringen havde haft saa mange Overvejelser angaaende disse Spørgsmaal, at den først nu havde kunnet komme med saadanne Bevillinger, er Forholdet jo ikke dette, men derimod, at Forslagene ikke ere komne fra Regeringen, og at den højtærede Landbrugsminister selv har udtalt i de foreliggende Aktstykker, at der kun var levet ham en kort Tid til at overveje, hvorledes disse Bevillinger hensigtsmæssigst skulde anvendes. Jeg tror, at den rette Vej at gaa, vilde have været den, at man fra begge Sider var enedes om at gøre disse Bevillinger til Genstand for et særligt Lovforslag,